

UCHWAŁA

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant starszy sekretarz sądowy Mariusz Pogorzelski

w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w W. A. T. K.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 29 września 2020 r.

wniosku adwokata K. S. w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w W. A. T. K.

na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2018.23 z późn. zm.)

uchwalił:

1. odmówić uwzględnienia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w W.

A. T. K.

2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 lutego 2020 r. pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego A. Z. wniósł o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w W. A. T. K.. W treści uzasadnienia wskazując, że sędzia A. T. K. w dniu 7 sierpnia 2018 r., w sprawie o sygn. akt IV C (...) jako przewodnicząca Sądu wydając wyrok w ww. sprawie oddaliła żądanie pozwu w sposób niezasadny, co zdaniem oskarżyciela subsydiarnego pozbawiło go prawa do sądu i stanowiło przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k.

Pismem z dnia 27 września 2018 r. A. Z. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przez sędziego A. T. K. przestępstwa z art. 231 k.k. poprzez

dopuszczenie się celowego naruszenia przepisów art. 385 ¹ i nst. k.c. poprzez ich nieuwzględnienie oraz dopuszczenie się celowego naruszenia przepisu art. 25 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2018 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w W. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie. Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył A. Z. . Postanowieniem z dnia 22 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w W. w sprawie o sygn. III Kp (...) uchylił zaskarżone postanowienie.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2019 r. prokurator ponownie odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie.

Następnie pełnomocnik A. Z. wniósł subsydiarny akt oskarżenia przeciwko sędziemu A. T. K. . Zarządzeniem z dnia 24 lipca 2019 r. subsydiarny akt został zwrócony w celu uzupełnienia braków formalnych, które uzupełniono pismem z dnia 23 sierpnia 2019 r. Postanowieniem z dnia 25 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy w W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. umorzył postępowania w sprawie. Przedmiotowe postanowienie nie jest prawomocne.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek jest oczywiście bezzasadny.

W tym miejscu Sąd Najwyższy sygnalizuje, że przedmiotowy wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi A. T. K. jest oczywiście bezzasadny z przyczyn prawnych, jak i faktycznych. Tym samym winien być rozpoznany w trybie art. 80 §2b ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych. „Oczywista bezzasadność” wniosku, o której mowa w art. 80 § 2b u.s.p. winna być odnoszona nie tylko do przesłanek natury faktycznej, ale i natury prawnej. Prezes sądu dyscyplinarnego jest nie tylko uprawniony ale i zobowiązany do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej w przypadku, gdy wniosek ten jest „oczywiście bezzasadny”, mając na względzie oczywisty brak podstaw faktycznych rozumianych w ten sposób, że w sprawie istnieje oczywisty brak dowodów na popełnienie przez sędziego czynu wypełniającego znamiona

przestępstwa, czy też czyn sędziego nie wypełnia znamion czynu zabronionego. Z taką oceną wiąże się brak podstaw do wysuwania żądania dotyczącego uchylenia immunitetu, które w jaskrawy sposób świadczą o tym, że wszczęcie postępowania karnego przeciwko sędziemu byłoby bezprzedmiotowe.

W tym miejscu należy podkreślić, że okoliczność powyższa zaistniała w niniejszej sprawie.

Zgodnie bowiem z art. 80 § 2c ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych Sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa.

Z treści powyższego przepisu wynika, że niezbędnym warunkiem wydania takiej uchwały jest zebranie przez wnioskodawcę dowodów, które wskazują na dostateczne dane do przedstawienia zarzutów, o których mowa w art. 313 §1 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego, wbrew zawartym we wniosku twierdzeniom co do istnienia dowodów wskazujących na popełnienie przez sędziego A. T. K. występku z art. 231 § 1 k.k., w kontekście całości zgromadzonych dowodów w tym w powiązaniu z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazać należy, że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że sędzia Sądu Okręgowego A. T. K. nie dopełniła ciążących na niej obowiązków w rozumieniu art. 231 § 1 k.k. Dla porządku wskazać jedynie należy, że przedmiotowy wyrok w sprawie o sygn. akt IV C (...) zapadł w dniu 7 lutego 2018 r.

Przekroczenie uprawnień ma miejsce w sytuacji, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynności wykraczające poza jego uprawnienia służbowe. Przekroczeniem uprawnień jest również czynność niewykraczająca poza zakres uprawnień funkcjonariusza, ale do której podjęcia nie było podstawy faktycznej lub prawnej. Jest nim także wykonanie czynności, które stanowiło wyraźne nadużycie tych uprawnień. Nie sposób uznać aby działania sędziego A. T. K. polegające na wydaniu wyroku w sprawie IV C (...) w ramach obowiązującej procedury cywilnej, w oparciu o przepisy, których treść wynika z uzasadnienia wyroku uznać można było

za działanie w ramach czynności sprawczej przekroczenia uprawnień. Nie stanowi przekroczenia uprawnień postępowanie sędziego, które mieści się w granicach swobody orzekania i jest zgodne z przepisami prawa, znajdując oparcie w materiałach danej sprawy. Takie bowiem działania lub zaniechania nie mają charakteru przestępnego (*uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2014 r. SNO 49/14, OSNKW 2015/4/34*).

Odnosząc się z kolei do twierdzeń podnoszonych przez pełnomocnika wnioskodawcy dotyczących kwestii *stricto* merytorycznych dotyczących niezasadnego – zdaniem wnioskodawcy - oddalenia żądań pozwu, wskazać należy, że powyższe kwestie były przedmiotem kontroli instancyjnej, która doprowadziła do oddalenia apelacji wywiedzionej przez powoda (w niniejszej sprawie występującego w charakterze wnioskodawcy). W zakresie realizacji zasady prawa do sądu wskazać należy, że powyższe uprawnienie wiąże się przede wszystkim z koniecznością zagwarantowania każdemu obywatelowi dostępu do sądu, rozumianego jako możliwość zainicjowania postępowania przed niezawisłym sądem. Zasada ta obejmuje konieczność przeprowadzenia postępowania na równych zasadach, w sposób jawny, z zachowaniem zasady sprawiedliwości proceduralnej. Jest również realizowana przez możliwość uzyskania wiążącego wyroku sądowego, nie obejmuje natomiast prawa do uzyskania ochrony prawnej w takim postępowaniu przez uwzględnienie powództwa, jeżeli sąd rozpoznający sprawę nie dostrzega podstaw do podzielenia racji powoda, przeciwnie, po przeprowadzeniu całego postępowania na wskazanych zasadach, dochodzi do przekonania, że żądanie nie jest uzasadnione, czyli że podlega oddaleniu w całości. Takie rozstrzygnięcie sądu podlega kontroli instancyjnej, poprzez możliwość złożenia środków odwoławczych oraz nadzwyczajnych środków zaskarżenia (*wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 1565/12, LEX nr 1383541*).

Na marginesie jedynie wskazać należy, mając na uwadze, że powyższa kwestia pozostaje poza przedmiotem niniejszego postępowania, że wbrew twierdzeniom wnioskodawcy w sprawie doszło do skutecznego - na gruncie art. 61 k.c. doręczenia, co w uzasadnieniu wyroku wskazał Sąd rozpoznający sprawę w II

instancji. Podkreślenia wymaga, że nawet uznając kwestionowany przez wnioskodawcę zapis umowy dotyczący obowiązku informowania banku o zmianie miejsca zamieszkania za nieobowiązujący, to jak wynika z prawidłowo dokonanych przez Sądy obu instancji ustaleń faktycznych w toku postępowania cywilnego, w sprawie doszło do skutecznego doręczenia pisma zawierającego warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu, które 28 sierpnia 2013 roku odebrała konkubina A. Z. – I. K. . Pismo zawierające wypowiedzenie zostało przesłane na adres wskazany w umowie, zaś mając na uwadze, że wnioskodawca nie kwestionował uprawnień I. K. do odbioru adresowanej do niego korespondencji, to uznać należy, że przesyłka adresowana do A. Z. została wydana na podstawie art. 37 ust 2 pkt 3a ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz.U.2020.1041 j.t). ze skutkiem doręczenia, a tym samym oświadczenie woli wypowiedzenia umowy kredytu zostało złożone w taki sposób, że adresat A. Z. mógł zapoznać się z jego treścią.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy podjął uchwałę jak na wstępie, kosztami postępowania w przedmiocie pociągnięcia do odpowiedzialności karnej obciążając Skarb Państwa.